

Tidsrum. Vil man indsætte en saadan Bestemmelse, bør man dog mindst gaa til Halvdelen, saa gaar man ikke for vidt i Bæren for den trængende og heller ikke for stærkt mod Opholdskommunens Interesse. Efter det Eksempel, jeg nævnedes, skal den trængende saa have lidt over 16 Kr. maanedlig, inden man kan forlange ham hjemsendt, og deraf skal Opholdskommunen udrede de 4 Kr. Der er ingen Grund til at give Opholdskommunen Ret til at forlange nogen hjemsendt, naar den ikke skal udrede mere end 4 Kr. maanedlig i nogle Maanedere. At disse Hjemsendelsesregler bleve lidt mere faste og bestemte, vilde ogsaa have det meget store Gode for den trængende, at han saa til enhver Tid saa nogenlunde kan vide, hvor stor en Understøttelse, han kunde faa, og i hvor lang Tid han kunde oppebære den uden Risko for at blive transporteret hjem. Jeg vil derfor tillade mig at henstille til Udvalget at tage disse Udtalelser under Overvejelse inden tredje Behandling. Som Lovforslaget nu er eller efter Udvalgets Forslag bliver affattet angaaende dette vigtige Spørgsmaal, forekommer den mig at være utilstedelig, uheldig og uklar.

Jeg vil ogsaa gerne sige et Par Ord om Vædringsforslaget under Nr. 39, ligeledes til § 51, Stykke b. Der staar i dette Stykke af Lovforslaget nu: „Sygehjælp, der ydes til den med Manden samlevende Hustru eller deres Børn under 18 Aar, kan ikke begrunde Hjemsendelse“. Hele Udvalget har været enig i, at der dog bør være en Undtagelse fra denne Regel, nemlig naar Hjælpen var ydet i Anledning af „langvarig Sindsyggdom“. Jeg er ikke ganske sikker paa, at det er et rigtigt Standpunkt, Udvalget der har taget. Jeg er nemlig tilbøjelig til at mene, at det var bedre at blive ved Lovforslaget, nemlig, at der ingen Undtagelse skal være. Sindsyggdom er nok en Sygdom af en egen Art; men hvis det er saadan, at vedkommende ikke kan være i Hjemmet, saa skal vedkommende paa en Sindsygeanstalt og saa maa Udgiften væsentlig falde paa Staten, og hvis Forholdet er saadan, at vedkommende kan blive hjemme, saa blive Udgifterne ved denne Sygdom ikke større, end ved mange andre Sygdomme, maasse endog ofte mindre. Sindsyggdom kan vel være meget langvarig og i mange Tilfælde uhelbredelig, men det kunne andre Sygdomme ogsaa være. Og Sindsyggdom er maasse den allerværste, den haardeste af de Sygdomme, der kunne ramme en Familie. Det forekommer mig derfor, at der er noget stødende i, at man gør disse Familiens Rettsstandpunkt med Hensyn til Hjemsendelsen daarligere end andres, der

blive ramte af andre Sygdomme. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Lovforslagets Bestemmelser der ere heldigere; men selv om det nu kunde være rigtig at sætte denne Undtagelsesbestemmelse ind, tror jeg, den lider af den samme Ulempe, som jeg nævnte, da jeg talte om Vædringsforslaget under Nr. 8. Det er heller ikke tilstrækkelig klart, naar Betingelserne ere til Stede. „Langvarig Sindsyggdom“ staar der; skal det forståes paa den Maade, at dersom Vægen, naar han kommer, erklærer, at den Sygdom anser han for at være langvarig, saa skal vedkommende straks kunne hjemsendes eller skal det forstås paa den Maade — hvad jeg for Resten er mest tilbøjelig til at tro, er Udvalgets Mening; men det er ikke klart udtrykt — at Sygdommen skal have været til Stede i „længere Tid“, 1, 2 til 3 Aar, eller hvad man nu vil forstå ved „langvarig“. Det Spørgsmaal forekommer mig dog i alle Tilfælde at maatte være klaret, før man sætter denne Undtagelsesbestemmelse ind. Endelig vil jeg ogsaa gerne gøre en Bemærkning om Vædringsforslaget under Nr. 40. Jeg er enig med det ærede Medlem fra Middelfart (Henning Jensen) i, at Flertallets Stilling der ikke er saa human — hvad den jo for øvrigt heller ikke er under Nr. 39 — som Ministerens. Det paagældende Stykke af § 51, Stykket c, lyder saaledes: „For enlig stillede Personer uden fast Erhverv skal det være tilstrækkeligt til at begrunde Hjemsendelsen, at den paagældende har modtaget vedvarende Understøttelse til sit Underhold i de sidste 3 Maanedere forinden Hjemsendelse, eller at han i Løbet af de sidste 2 Aar forinden Hjemsendelsen har været under Fattigvæsenets Forsorgelse i Tidsrum, der sammenlagt udgøre mindst 3 Maanedere“. Flertallet foreslaar her, at disse enlig stillede Personer uden fast Erhverv skulle kunne hjemsendes straks, saa snart de blive trængende. Jeg har egentlig ikke noget imod, at det kommer til at gælde for yngre Personer af denne Kategori, men jeg vil dog henstille til Udvalget, om det ikke kunde være rigtig at lade Lovforslagets Bestemmelse vedblivende gælde for ældre Personer. Det forekommer mig ikke rigtigt, at en enligstillet ældre Mand, der maasse har levet længe i en Egn, skal kunne transporteres til sit Hjemsted af hans Opholdskommune, fordi han maasse under Sygdomstilfælde bliver trængende til en øjeblikkelig Hjælp. Da jeg har Ordet, skal jeg ogsaa gøre en Bemærkning om Vædringsforslagene Nr. 14 og 15, skønt jeg her som i meget andet af, hvad det ærede Med-